

ל

החולה בקורונה ואינו מרגיש טעם מצה ומרור

מי שחולה במחלת הקורונה, ואחת מתופעות הלוואי של המחלה שאין לו חוש טעם, האם יברך על המצה והמרור כאשר אין הוא מרגיש בהם כל טעם.

נראה דודאי יכול לברך על המצה, דאין הקפידא שירגיש טעם מצה אלא שיאכל מצה שלא נשתנה טעמה, ומשום"כ אין יוצאין יד"ח במצה מבושלת (שו"ע סימן תס"א ס"ד) כיון שנשתנה טעמה, אך מאידך "בלע מצה יצא" (שם סי' תע"ה ס"ג) אף שאינו מרגיש טעמה, וכיון שכן יברך על המצה. אך יש לעיין לגבי מרור דהלא בלע מרור לא יצא (שם ומקורו בפסחים קט"ו ע"ב), וברשב"ם "דמשום הכי קפיד רחמנא למרר את פיו של אוכל זכר לומר את חייהם", וכיון שאינו מרגיש טעם מר שמא לא יצא יד"ח.

אך כבר כתבתי במק"א (מנחת אשר מועדים ח"ג סי' י"א) דבאמת יוצא יד"ח מרור אף בחזרת שאין בו טעם מר, ולא צריך שירגיש בפועל טעם מר אלא שיאכל בדרך הראוי להרגיש טעם מר, ויש לעיין בנידון דידן, האם זה דומה לבלע מרור שאינו יוצא יד"ח או שמא דומה הדבר למי שאכל מרור אלא שלא הרגיש בו טעם מר.

ונראה לכאורה שדומה טפי לבלע מרור, ושאני מי שאוכל חסה דמ"מ מרגיש טעם החסה, וכבר כתבתי במק"א (מנחת אשר שם) דהטעם הבסיסי לעולם יש בה מרירות מסויימ, ומ"מ נראה להלכה דינסה בערב פסח לטעום טעם מרור, ואם אכן אינו מרגיש בו טעם כלל יאכל מרור בלא ברכת המצוה בלילה.